

ת"פ 37358/09/15 - מדינת ישראל נגד אזל אבו ראס, רנטה אבו ראס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 37358-09-15 מדינת ישראל נ' אבו ראס ואח'
תיק חיצוני: 120635/2015

לפני	כבוד השופט מיכאל קרשן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמות	1. אזל אבו ראס 2. רנטה אבו ראס

בקשה לביטול הרשעה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושון

ב"כ הנאשמת 1 עו"ד איסלאם חאג' יחיא

וכן בשם עו"ד רעד מוחמד ב"כ הנאשמת 2

הנאשמות בעצמן

החלטה

- ביום 24.2.2016 הודו הנאשמות בעובדות כתב האישום בעניין והורשעו בביצוע עבירה של גניבה ממעביד בצוותא.
- לפי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי עבדו הנאשמות בשופרסל דיל במרכז המסחרי בצור יגאל.
- ביום 16.3.2015 בשעת ערב גנבו הנאשמות בצוותא חדא מוצרי קוסמטיקה רכוש החנות בשווי 2,796 ₪, כאשר נאשמת 2 הביאה לנאשמת 1, שעבדה אותה עת כקופאית, סלסלה מלאה במוצרים, ונאשמת 1 העבירה רק את חלקם בקופה ואת היתר העבירה לידיה של נאשמת 2 - מבלי שנאשמת 2 שילמה עבורם.
- שירות המבחן הגיש תסקירים בעניין של הנאשמות.

מהתסקיר בעניינה של נאשמת 1 עלה כי מדובר באישה כבת 25, נשואה, בעלת 12 שנות לימוד ותעודת בגרות. הנאשמת למדה ארבע שנות סיעוד באוניברסיטה הערבית אמריקאית בג'נין וטרם השלימה את המבחנים הנדרשים לשם הסמכתה כאחות בישראל. זוהי מעורבותה הראשונה והיחידה של הנאשמת בפלילים. הנאשמת הודתה בביצוע העבירה אך טענה שפעלה באימפולסיביות על מנת לסייע לנאשמת 2. הנאשמת התקשתה לבחון המניעים העומדים בבסיס ביצוע העבירה על ידה. שירות המבחן התרשם כי קיימים במקרה זה גורמים מצמצמי סיכון, ובין היתר ציין כי חשיפת המקרה למשפחת הנאשמת הציפה אותה ברגשות בושה וההליך המשפטי מהווה עבורה גורם מרתיע ומציב גבול.

לנוכח העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה, והנאשמת פיצתה את מעבידה, סבר שירות המבחן כי ניתן לסיים ההליך בעניינה בענישה שיקומית של של"צ, וכן המליץ - נוכח הפגיעה שעתידה להיגרם לנאשמת לעסוק בעתיד בתחום לימודיה - על ביטול הרשעתה.

מהתסקיר בעניינה של נאשמת 2 עלה כי מדובר בנאשמת כבת 19, רווקה המתגוררת בבית הוריה. הנאשמת סיימה 14 שנות לימוד והשלימה תעודת בגרות חלקית. לאחר סיום לימודיה החלה ללמוד את שפת הסימנים באוניברסיטת אריאל וברצונה לעסוק במקצוע זה, לאחר שתשלים את חוק לימודיה, בעבודת תרגום במוסדות שונים, ביניהם משטרת ישראל, בתי המשפט ובתי ספר, וכן להמשיך ללימודי חינוך ללקויי שמיעה באוניברסיטת תל אביב. הנאשמת פנתה ללימודי שפת הסימנים משום שהוריה כבדי שמיעה והנאשמת מסייעת להם סביב צרכיהם. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה, אך טענה כי שותפתה לעבירה הייתה יוזמת העבירה ובעלת הרעיון ואילו הנאשמת 2 פעלה מתוך תחושת פיתוי ובאופן אימפולסיבי. הנאשמת הביעה חרטה על התנהגותה שחריגה לאורחות חייה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת חשה בושה על מעשיה ומבינה את השלכותיהם ופגיעתם במעבידה, אם כי מתקשה בהבנת המניעים שהביאוה לבצעם.

לדעת שירות המבחן הנאשמת בעלת סולם ערכים נורמטיביים ומחזיקה בעמדות חיוביות ביחס לחוקי המדינה. לא עומדים בבסיס ביצוע העבירה דפוסים עברייניים מושרשים. השירות התרשם כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשמת, ונוכח גילה הצעיר והפגיעה שתהיה להרשעתה על יכולתה להתפרנס ממקצועה ועל דימויה העצמי, המליץ במקרה זה על של"צ ללא הרשעה.

5. בשלב הטיעון לעונש הראו הנאשמות כי לאחר מעשה ניכה מעבידן משכרן סכום מצטבר של ₪ 2,308.60 (נע/1, נע/2) בגין הגניבה.

6. הצדדים חלוקים ביניהם בסוגיית ההרשעה בלבד.

דין

7. מושכלות ראשונים כי בעניינו של נאשם בגיר הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג.

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו..." [ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), פסקה 8 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה]

פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685,689 (2000); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (2009)].

תמצית ההלכה היא כי על בית המשפט לשקול בכף המאזניים האחת את השפעת ההרשעה על הנאשם, ועל סיכויי שיקומו. בכף המאזניים השנייה ישקול בית המשפט את סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה מאפשרים לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [ראו גם ע"פ (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' בוריס דאנו** (15.7.2012)]. כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין [ע"פ 9893/06, לעיל, פסקה 9].

8. ברי כי העבירה של גניבה בידי עובד היא עבירה חמורה. נוסף על עבירת הגניבה הרגילה, שהערך המוגן בבסיסה הוא זכות הקנין, מתווספת פגיעה בערך מוגן אחר - אמון ביחסי העבודה. לא בכדי העונש המרבי הצמוד לעבירה זו חמור מן העונש המרבי הצמוד לעבירת הגניבה.

יוחד עם זה, אינני סבור כי סוג זה של עבירה אינו מאפשר, עקרונית, לשקול הימנעות מהרשעה במקרים מתאימים, בהם הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירה נפגעו באופן קל וישנם שיקולים כבדי משקל שיכולים להטות את הכף לעבר הימנעות מהרשעה.

9. לדעתי המקרה שלפני עונה על התנאים הנדרשים לביטול הרשעה.

ראשית, נסיבות הביצוע קלות יחסית. עניין לנו במקרה חד פעמי של גניבה, ולא בגניבה מתמשכת, וגם ערך המוצרים שנגנבו אינו גבוה. הנאשמות היו ועודן נשים צעירות מאוד, "בגירות צעירות" ונראה כי גילן השפיע על החלטתן לבצע את העבירה [ע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.2013)].

ראינו לעיל כי חלק הארי של ערך הגניבה כבר נוכה משכרן של הנאשמות.

שנית, ניכר כי לשתי הנאשמות עתיד להיגרם נזק של ממש מהרשעתן בדין. מדובר בנשים משכילות, נורמטיביות ביסודן, שלא הטמיעו ערכים עברייניים. הרשעה בדין לא רק תפגע בתדימתן העצמית, אלא, כעולה מהתסקירים שהוגשו בעניינן, גם ביכולתן להמשיך ולהתפתח מקצועית והשכלתית ולהתפרנס מן המקצועות בהן בחרו.

10. יתכן שדי היה באלה על מנת שבית המשפט ישקול בחיוב ביטול הרשעה, שכן נראה כי מתקיים יחס בלתי סביר בין האינטרס הציבורי הטמון בהרשעת הנאשמות (שאינו גבוה בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה), לבין הפגיעה בשיקומן של הנאשמות ובאינטרס הפרט.

11. אך בענייננו מתקיים שיקול נוסף שמושך אף הוא לכיוון ביטול הרשעת הנאשמות ולטעמי מכריע את הכף. כוונתי לכך, שמסתבר כי המאשימה - אותה מאשימה - מצאה לנכון בשנת 2014 להתקשר בשרשרת הסדרי טיעון עם נאשמים שעבדו כולם כמנהלי משמרת במסעדות ברשת "בורגר ראנץ'", ומעלו בכספי מעבידתם בכך שבמשך תקופה משכו מן הקופה סכומי כסף שהסתכמו לכדי עשרות אלפי ₪. על פי הסדרי הטיעון, שבאו לאחר שביטלתי הרשעתו של אחד הנאשמים שהתקיימו בעניינו נסיבות חריגות ומיוחדות, בוטלה הרשעתם של כל אלה והם חויבו בשל"צ ובפיצוי למעביד [ת"פ 32248-08-12 **מדינת ישראל נ' עזרא** (13.11.2013); ת"פ 32350-08-12 **מדינת ישראל נ' סרסור** (23.11.2014); ת"פ 32273-08-12 **מדינת ישראל נ' לחמיש** (21.12.2014)].

הנאשמים בפרשת "בורגר ראנץ'" עברו את העבירה של גניבה בידי עובד בנסיבות חמורות משמעותית ביחס למקרה שעומד להכרעתי כעת: הנאשמים שם נשאו בתפקיד בכיר יותר מזה בו שמשו הנאשמות שלפניי; הנאשמים שם גנבו סכומי כסף גדולים משמעותית מערך המוצרים שגנבו הנאשמות כאן; הנאשמים שם בצעו כל אחד שרשרת מעשי גניבה בעוד הנאשמות כאן בצעו מעשה גניבה אחד ויחיד.

במצב דברים זה, מתגנב חשש ללבי כי, בהתחשב במדיניות שהפגינה בפרשת "בורגר ראנץ'", נהגה המאשימה כלפי נאשמות אלה באופן בלתי ענייני ומפלה.

12. אני מבטל אפוא את הרשעת הנאשמות בביצוע העבירה של גניבה בידי עובד.

13. אני מחייב כל אחת מהנאשמות בשל"צ בהיקף 160 שעות, כפי התוכניות שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשמות כי אם לא תבצענה את השל"צ, ניתן יהיה להשיבן לבית המשפט, להרשיען ולגזור עליהן עונש.

כמו כן תפצה כל נאשמת את מעסיקה בסכום של 2,000 ₪. סכומי הפיצוי יופקדו במזכירות תוך 30 ימים. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי הנפגעת עוד היום ותעדכנה כי נפסקו פיצויים לזכותה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, במעמד
הנוכחים.